

ปสร

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน
นายคะ
อย่าพารักๆ

เจ้าหญิงฟูลอโธม เขียน | HIRUNA ภาพ

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ปฐ นายคะ อย่ามาร้าย
เจ้าหญิงผู้เลอโฉม เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2623-6

ภาพประกอบ HIRUNA

จัดพิมพ์โดย *Jamsai*

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษหนอนสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หากจะพูดถึงผลงานของ 'เจ้าหญิงผู้เลอโฉม' คงต้องหยิบเชิตรายคะ ขึ้นมาพูดถึงเป็นอันดับต้นๆ กันอย่างแน่นอน และถ้าทุกคนได้อ่าน 'นายคะ อย่ามาอ่อย' กับ 'นายคะ อย่ามาขึ้น' แล้ว เชื่อว่าน่าจะจำชื่อ **ฮาไชเบะ ชินเซ** Sales Director สุดฮอตแห่งบริษัทเอเจนซีโฆษณา ViperX กันได้เป็นอย่างดี

มาในเล่ม 'นายคะ อย่ามาร้าย' แค่อ่านเรื่องก็บอกได้แล้วใช่ไหมคะว่า นายญี่ปุ่นคนนี้น่าจะร้ายไย่อย ถ้าบอกว่านายคะ อย่ามาขึ้นแค่ระดับพริกสิบเม็ด จั้มนายคะ อย่ามาร้ายคงต้องบอกว่าแซ่บกว่านั้นอีกสิบเท่าเลยคะ เพราะนอกจากจากหน้าที่ต้องรักษาระดับความสัมพันธ์แบบเจ้านายกับลูกน้องแล้ว จากหลังซึ่งมีความสัมพันธ์ที่เป็น 'ความลับ' นั้นกลับ 'ฟาดฟัน' กันหนักหน่วงจนคาดไม่ถึงเลยทีเดียว

แล้วถึง AE สาวคนเก่งที่รับมือกับลูกค้าได้ทุกรูปแบบจะรับมือกับนายร้ายๆ แซ่บๆ คนนี้ไหวไหม เชื่อว่าทุกคนน่าจะอยากอ่านกันแล้ว พลิกหน้าต่อไปกันเลยดีกว่าคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

ดีใจมากที่ได้กลับมาเขียนจากใจนักเขียนอีกครั้ง หลังจากห่างหายไปนาน เพราะติดภารกิจชีวิตุ่นวาย บวกกับติดเกาะกลับบ้านไม่ได้จนเหงา เข้าไปอยู่ในช่วง Writer's Block มานานหลายเดือน ยอมรับว่าช่วงก่อนหน้านี้จะเริ่มเขียนเรื่องนี้คือ ช่วงที่เครียดมาก เครียดทั้งงานยุ่ง กลับบ้านไม่ได้ อยู่คนเดียว จิตตก กังวลไปหมด เขียนนิยายก็ไม่ออก เหมือนมือผีต ก็เลยพักยาวอยู่ช่วงหนึ่ง จนในที่สุดก็เกิดไอเดียสปาร์กขึ้นมากะทันหัน เพราะชอบทั้งคาแร็กเตอร์พระเอกนางเอก แล้วก็ถูกใจพล็อตมาก จนรู้สึกว่าจะต้องเขียนเดี๋ยวนั้น!

แล้วพอเริ่มเขียนก็หยุดไม่ได้เลยล่ะ ตกหลุมรักทั้งพระเอกนางเอกเลย เป็นพระ-นางที่เขียนได้อะลือกสนุกมากเพราะทันกันไปหมด คุณกิ้งเป็นนางเอกแบบที่เราชอบ โอเคอลสุดๆ เพราะเราเชื่อว่า ผู้หญิงเราก็เก่งไม่แพ้ผู้ชาย ขอแค่มีโอกาสดำเนินการเราทำได้ทุกอย่าง แล้วก็มีความสุขให้ตัวเองตราบโคที่เราดูแลตัวเองได้ดีและไม่ทำให้ใครเดือดร้อน

ส่วนพระเอกก็ไม่ต้องพูดถึง หลงรักเข้าขั้นโง่โง่ไม่ขึ้นเลยล่ะ ฮาฮาเบะซัง เป็นสเปกผู้ชายแบบที่เราชอบมากๆ แพ้ทางมาก อยากได้ หนูอยากได้เขา XD เป็นตัวละครที่เขียนสนุกมากเพราะไม่เคยเขียนมาก่อน แกมยังเป็นพระเอกที่แซบที่สุดแล้วที่ชีวิตนี้เคยเขียนมา จะฮอตแค่ไหนอยากให้ลองอ่านดูละ

ในเรื่องการทำงานของตัวละครก็เป็นอะไรที่สนุกสนานอีกเช่นกัน เรียกได้ว่างานประสบการณ์สมัยทำงานเอเจนซีมาเยอะแยะเลยล่ะ รับประกันความเรียล

กับเล่มนี้คือตั้งใจมาก ทุ่มเทมาก กับทุกหน้าทุกตัวอักษร แม้แต่รูปเล่มเองก็เช่นกัน ดูแลเกือบหมดทุกอย่างเพราะระดับฮาฮาเบะซังต้องดีที่สุดเท่าที่นั่น ขอขอบคุณคุณกิ้ง HIRUNA มากๆ สำหรับภาพปกที่สวยงามอลังการตรงใจ คุณกิ้งกับฮาฮาเบะซังคือเหมือนที่จินตนาการไว้เป๊ะ รักมากๆ เลยล่ะ ส่วนดีเซนชื่อเรื่องก็ออกอยากให้ตรงคอนเซ็ปต์เซลส์ได้เรีกเตอร์ด้วย (เห็นเป็นกราฟมัยคะ ฮ่าๆ)

ถ้าอ่านแล้วชอบก็แวะมารีวิวก็น่าสนใจให้ด้วยนะคะ แล้วเจอกันใหม่เล่มหน้า
กับมิเนอิซัง (นายคะ อย่ามาอ้อน) ค่ะ!

ช่องทางติดต่อเจ้าหญิงผู้เลอโฉม

Facebook: เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

Twitter: @Kantarin_L

Instagram: @prettyprincessjamsai

Website: prettyprincess.co

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

1

誰にも言えない夜の秘密。

ความลับยามค่ำคืนที่ไม่อาจบอกใคร

"สวัสดีค่าาา มีอะไรหรือเปล่าคะคุณฝน เรื่องดีไซเนอร์ Yume Cream ที่เพิ่งส่งไปเมื่อวานใช่ไหมคะ ก็ว่าจะโทรไปถามพี่ดแบ็กอยู่พอดีเลย"

[ใช่ค่ะ คือพอดีนายฝนเค้าอยากจะขอแก่นิดหน่อยนะคะ ยังพอทันไหมคะ คุณกิ้ง]

ฉันหยิบหูฟัง AirPods มาใส่ ก่อนจะวางไอโฟนลง เอื้อมมือไปเปิด
เกะหน้ารถเพื่อหยิบกระเป๋าเครื่องสำอางออกมา จากนั้นจึงคว้าอายแชโดว์
มาเปิดก่อนจะตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงสดใส พลังหยิบบลัชออนเล็กขึ้นมา
ปาดอายแชโดว์ด้วยสปีดไวเหนือแสงไปด้วย "ถ้าวันนี้ยังทันคะคุณฝน แต่ว่า
ก็อาจจะต้องขอให้ครั้งนี้เป็นไลน์แล้วได้ไหมคะ พอดีกลัวส่งโรงพิมพ์ไม่ทัน
วันเปิดตัวแคมเปญนะคะ ช่วงนี้โอเวนต๊ะอะ โรงพิมพ์เจ้าประจำก็คิวนั่นด้วย
ถ้าจะให้ชัวร์คือควรคอนเฟิร์มภายในเที่ยงวันพรุ่งนี้นะคะ"

[เอ๊ะ เหมอคะ คือว่า...]

"หรือว่านายคุณฝนยังไม่ค่อยแน่ใจว่าควรจะใช้ดีไซเนอร์ไหนดีรีเปล่าคะ
เลยอยากจะขอดูหลายๆ แบบเหมอคะ"

[คะ...ต้องขอโทษด้วยจริงๆ พอดีเขาคุยกันหลายคน แต่ละคนก็เลยชอบไม่เหมือนกัน...]

น้ำเสียงอีกอึกของเธอทำให้ฉันเห็นใจนิดหน่อย เพราะจากการทำงานกับนายญี่ปุ่นมาหลายแขนง กว่าจะได้ข้อสรุปกันก็ต้องประชุมแล้วประชุมอีก แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ได้ข้อสรุปสักที ซึ่งฉันรอไม่ได้ไง ขอภัยด้วยนะคะ

"งั้นเอางี้มัยคะ เดียวก็ให้ฝ่ายครีเอทีฟแก้ไขให้ดูใหม่สองแบบ แล้วทางคุณฝนก็เอาเข้าที่ประชุมเพื่อสรุปไฟนอลดีไซน์กันวันนี้"

[เอ่อ แต่นายเขาบอกว่าอยากดูหลายๆ แบบ น่าจะสักสี่ห้าแบบ...]

ล้อเล่นรีบล่า ให้แก่งานที่แอฟริกาไปแล้วและทำเพิ่มไปให้เลือกอีกสี่ห้าแบบงั้นละคะ แบบนี้ก็แก้กันไม่จบไม่สิ้นนะสิ ก่อนจะได้ปรับปรุงงานฉันคงโดนทีมกราฟิกเตะคอหักก่อนพอดี

ฉันยิ้มหวานให้กับกระจกก่อนจะคว้าอายไลน์เนอร์ขึ้นมากรีดขีดขอบตาแบบเบ้มน่ทุกพิกเซล จากนั้นตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงสดใสตรงข้ามกับสิ่งที่คิดรวฟากับเหว "จากประสบการณ์นะคะ กังว้างยิ่งทำหลายแบบยิ่งเลือกยากขึ้นคะ เหมือนเวลาเรามีช้อยส์เยอะกว่าสอง เราก็จะยิ่งคิดนาน แต่ถ้าตัดช้อยส์เหลือแค่สองก็จะตัดสินใจได้ง่ายขึ้นนะคะ"

[อ่า...จริงด้วยนะคะ]

"งั้นให้ปรับแบบไหนบ้างดีคะคุณฝน"

[งั้นเดี๋ยวฝนส่งคอมเมนต์ของนายให้ดูทางไลน์ได้มัยคะ]

"ได้เลยค่า แล้วเดี๋ยวก็ให้ทีมกราฟิกรีบแก้แล้วส่งให้วันนี้เลยคะ :)"

[ขอบคุณนะคะคุณก๊ิงง ขอโทษด้วยจริงๆ ที่แก้ไปมาหลายรอบ]

"ไม่เป็นไรเลยคะ ก๊ิงยินดีช่วยเหลือเท่าที่ทำได้คะ เดี๋ยวที่อยู่แล้ว คุณฝนมีอะไรให้ช่วยบอกได้เลยคะ"

[ถ้าไม่ได้คุณก๊ิงล่ะแย่เลย ไว้คราวหน้าจะซื้อขนมไปฝากเยอะๆ เลยนะคะ]

"ค่า งั้นเดี๋ยวก็งะรอข้อมูลทางไลน์นะคะ!" ฉันตอบเสียงใสก่อนจะรอให้ลูกค้ายัดตดหายไปเอง จากนั้นจึงเอื้อมหยิบลิปสติคสีแดงกุหลาบของชาแนลแห่งโปรดมาเติมแบบเบ้ไรท์ที่ติ แล้วค่อยโยนทุกอย่างที่ต้องใช้ลงไปในกระเป๋าสะพายใบใหญ่ (ที่ใครๆ ต่างก็บอกว่าเป็นกระเป๋าโคราเอมอนเพราะว่า

ฉันมีทุกอย่างตั้งแต่กระดาษซับมันไปจนถึงสายวัดตัว) ตอนที่เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นอีกทันทีราวกับมีคนเข้าคิวรออยู่แล้ว

ฉันยื่นหน้าไปเช็คความเรียบร้อยของลิปสติกก่อนจะตะเบาๆ ที่ AirPods ข้างหนึ่งเพื่อรับสาย พร้อมกับหยิบน้ำหอมเบอร์เบอร์รี่แบบพกพามาฉีดที่ข้างใบหูและชอกคอไปด้วย "สวัสดิ์คะ กุ้งกิ้งเองค่า"

[สวัสดิ์ครับ ผมโยชิตะจากบริษัท DeCOMS Security...]

"อ๊ะ สวัสดิ์คะ เมื่อวันก่อนขอบคุณมากนะคะ!! วันนี้มีอะไรหรือเปล่า..."

[พอดีมีคำถามเกี่ยวกับตัวเลขจาก Facebook Ads Report เมื่อวันก่อนนะครับ นายอยากทราบว่าทำไมค่า CPC* มันถึงเพิ่มขึ้นจากเดือนที่แล้วเยอะมาก แต่ยอด Engagement ในโพสต์กลับน้อยลง...]

"อ้อ ได้เลยคะ เดียวก็ขออนุญาตอธิบายให้ฟังคร่าวๆ นะคะ..." ฉันพูดก่อนจะเหลือบมองนาฬิกา เมื่อเห็นเวลาแปดโมงสี่สิบห้านาทีฉันก็รีบเอี้ยวตัวไปหยิบรองเท้าส้นสูงหนังแก้วสีดำจากเบาะหลังมาเปลี่ยนกับรองเท้าแตะที่สวมอยู่ตามด้วยเสื้อสูทสีเทาตรงกับสีมงคลประจำวันซึ่งพาดอยู่บนเบาะข้างคนขับมาสวม จากนั้นจึงคว้ากระเป๋าทิ้งกับกระเป๋าคอมฯ แล้วก้าวลงจากรถ

"พอดีทางเราปรับเปลี่ยนทาร์เก็ตจาก Mass มาเป็นเฉพาะกลุ่มมากขึ้น แล้วก็เปลี่ยน Objective จาก Awareness เป็น Link Click เพื่อส่ง User เข้าไปที่ตัวแลนด์ดิ้งเพจโดยตรง แบบนี้จะได้ยอดคนสมัครมากขึ้น แต่ยอด Engage แต่ละโพสต์จะน้อยลงคะ ก่อนหน้านี้เราอิงโฆษณาโดยเน้น Engagement เยอะๆ พอมาเทียบกับเดือนนี้ก็เลยดูน้อยลง แต่ถ้าหากดูยอดคนสมัครผ่านแลนด์ดิ้งเพจจะเห็นว่าเพิ่มขึ้นเยอะมาก..."

[อ๊ะ จริงด้วยครับ...]

"เรามีข้อมูล User ที่ให้ความสนใจในแบรนด์กับผลิตภัณฑ์ของเรามากขึ้นแล้ว จากนั้นไปทางทีมมาร์เก็ตติ้งเลยคิดว่าจะทาร์เก็ตกลุ่มลูกค้าที่เป็น Potential Target ให้มากขึ้นกว่ากลุ่มลูกค้าที่เป็น Mass ค่ะ แต่ว่าเราก็จะยังยิงทาร์เก็ต Mass เพื่อเพิ่ม Awareness อยู่เรื่อยๆ นะคะ แค่ว่ากำหนดให้

* CPC ย่อมาจากคำว่า Cost Per Click (ต้นทุนต่อการคลิก) หมายความว่าถ้ามีการคลิกที่ป้ายโฆษณานั้นๆ จะเสียเงินในราคาที่กำหนดไว้ เช่น 2 บาท ต่อคลิก หรือ 10 บาท ต่อคลิก เป็นต้น

บัดเจ็ตลงโฆษณาไปในส่วนของ Link Click มากขึ้น..."

ฉันอธิบายเสียงหวานก่อนจะเดินออกจากลิฟต์ที่ชั้นล่างเพื่อแวะสตาร์บัคส์ ก่อนขึ้นไปซื้อออฟฟิศ พนักงานหนุ่มน้อยหน้าประจำที่คุ้นเคยกันดีหยักยิ้มทันทีที่ฉันขู่วินิจฉัยเขาโดยไม่ได้พูดอะไร จากนั้นเขาก็เอื้อมมือมารับบัตรสมาชิกสตาร์บัคส์ ที่ฉันหยิบออกมาถือรอไว้ก่อนแล้ว

[แบบนี้เอง แปลว่าจะได้ยอด 問い合わせ* เพิ่มขึ้นด้วยใช่ไหมครับ]

"แน่นอนค่ะ ทางทีมเตรียมทำ A/B Testing ไว้แล้วด้วยค่ะ เดือนหน้าน่าจะยังมีข้อมูลเพิ่มเติมอีก และถึงว่าจะปรึกษาเรื่องคอนเทนต์สำหรับเดือนหน้าอยู่พอดีเลยล่ะ ทีมคอนเทนต์พอมีไอเดียบ้างแล้ว ก็ขอส่งลิสต์ไอเดียไปให้โยชิตะซึ่งลองพิจารณาดูได้มั้ยค่ะ ถ้าหากโอเคจะได้เอาไอเดียมา Develop ต่อ..."

"กาแฟได้แล้วครับคุณกิ้ง~" พนักงานหนุ่มน้อยยื่นถุงกระดาษใบใหญ่บรรจุกาแฟสี่แก้วมาให้ฉันซึ่งเพียงแต่ส่งยิ้มให้เขาแทนคำตอบ ก่อนจะหันหลังเดินก้าวฉับๆ ไปที่ลิฟต์

[ได้เลยครับ ส่งมาทางอีเมลได้เลย เดี่ยวผมจะให้ทีมมาร์เก็ตติ้งช่วยกันดู]

"ขอบคุณมากค่ะ :) ฉันเดี๋ยวก็นั่งส่งให้เลยนะคะ"

[ครับคุณกิ้ง ขอขอบคุณมากนะคะ]

ฉันรอให้โยชิตะซึ่งกดวางสายไปเอง ซึ่งก็บังเอิญเดินมาถึงแผนกครีเอทีฟพอดี ที่เฟลินซึ่งเป็นกราฟิกดีไซน์เนอร์ที่ดูแลแบรนด์ Yume ถึงกับเบือนหน้าหนีทันทีที่เห็นฉันเดินหน้ายิ้มฉ่ำเข้ามา

"อะไรกันคะ อย่าเมินกันสิคะ หนูอุตส่าห์มานะ"

"ก็เธอมาหาที่ไรแปลว่าลูกค้าจะขอแก่อีกแล้วไม่ใช่ไง"

"ใช่ค่ะ แต่แก้นิดเดียวละ ครั้งสุดท้ายแล้วจริงๆ ค่ะ~"

"กับเจ้านี่เคยมีค่าว่าครั้งสุดท้ายด้วยหรอ..."

"มีสิคะ เดี่ยวหนูกล่อมเอง แต่เพื่อให้สบายใจกันทุกฝ่าย ขอแก่อีกรอบเดียวนะคะ น้ำๆๆๆ"

"...ไม่ต้องมาทำเสียงอ่อนเสียงหวานเลย"

* 問い合わせ หมายถึงยอดผู้ใช้ที่สนใจและสอบถามเข้ามา

"นี่หนูมืออเมริกาในร้านของโปรดพี่เพลินมาฝากด้วยน้าา~"

"เนี่ย ดิดลินบนกันตลอด...เธอนี่มันร้ายกาจจริงๆ"

"นายสอนมาดีค่ะ :P" ฉันยิ้มเผล่ก่อนจะวางแก้วกาแฟลงบนโต๊ะพี่เพลิน จากนั้นจึงขยิบตาให้เจ้าของโต๊ะที่กำลังทำหน้าเหว่นเบื่อแต่ก็ยอมเปิดเข้าไปได้ซื้อป แล้วดึงเอาไฟล์งานโปสเตอร์ของแบรนด์ Yume ขึ้นมาอยู่ดี "งั้นฝากด้วยนะคะ เดี่ยวถึงส่งรายละเอียดที่จะต้องแก้ไขมาให้ค่า"

"อ้ออออ ให้เป็นครั้งสุดท้ายจริงๆ นะ"

ออกจากแผนกครีเอทีฟมาได้ฉันก็เตรียมจะเดินไปที่โต๊ะทำงานของตัวเอง แต่ยังไม่ถึงดี โทรศัพท์ในกระเป๋าสะพายก็ดังขึ้นอีกแล้ว ฉันสะดุดลงหายใจเข้าลึกสุดปอดก่อนจะแตะ AirPods แล้วรับสายด้วยเสียงหวานใส "สวัสดีค่า กุ้งกึ่งเองคะ"

[สวัสดีค่ะ ดิฉันมีอาหารจาก Orange Pet Insurance นะคะ จะโทรมาสอบถามเรื่องเว็บไซต์นะคะ]

"ค่ะ ได้เลยคะ" ฉันส่งยิ้มทักทายคนในแผนกเซลล์ที่หันมาทักกันเกรียวกราว ก่อนจะสะดุ้งเมื่อมีใครคนหนึ่งถือแฟ้มงานวิ่งมาหยุดยืนตรงหน้าพร้อมกับยื่นมันมาให้ฉัน

"พี่กึ่งคะ! หนูรบกวนช่วยดูฟรีเซนตีให้หน่อยได้มั๊ยคะว่าต้องแก้อะไรไหม พอดีหนูจะต้องไปขายงานตอนสิบเอ็ดโมงวันนี้...เอ๊ะ เอ่อ...หรือว่าคุยโทรศัพท์อยู่หรือคะ ขอโทษค่ะ!!"

[คุณกึ่งสะดวกคุยหรือเปล่าคะ]

"สะดวกค่ะ มีอาหาระซึ่งเชิญถามได้เลยค่ะ" ฉันว่าพลางเลื่อนเก้าอี้ที่โต๊ะทำงานตัวเองออกเพื่อทอดตัวลงนั่ง จากนั้นจึงยื่นมือไปขอแฟ้มงานจากหุ่นน้องที่ยืนก้มหัวปลกๆ อยู่ และเธอก็ทำหน้างุนงงเหมือนไม่เข้าใจแต่ก็ยอมยื่นแฟ้มมาให้ฉันแต่โดยดี

[คือนี้ค่ะ พอดีทางทีมคาต้าเขาอยากเพิ่มฟังก์ชันให้เก็บข้อมูลการฉีดวัคซีนสัตว์เลี้ยงด้วย ให้ทาง User อัปโหลดไฟล์ภาพตอนสมัครทำประกันออนไลน์ด้วยนะคะ]

ฉันเปิดแฟ้มงานที่หุ่นน้องยื่นมาให้ก่อนจะหยิบปากกาบนโต๊ะมาวาง

พร้อมซีตๆ เขียนๆ ในบางจุดก่อนจะตอบลูกค้าไปด้วย "อืม เพิ่มไปในขั้นตอนสมัครเลยเหอะคะ คือจะไม่เอาแบบให้ทางฝ่ายบริการลูกค้าติดตามข้อมูลภายหลังอย่างที่ตกลงกันไว้ตอนแรกแล้วเหอะคะ"

[คะ อยากให้ส่งข้อมูลมาเลยจะได้ส่งรีโนผู้เอาประกันได้ว่าใครเข้าข่ายบ้างนะคะ ถ้าไม่เข้าข่าย ทีมจะได้ไม่ต้องเสียเวลาโทรไป]

"ก็จะลองสอบถามทีมเดฟให้หะคะ แต่จริงๆ ต้องเรียนให้ทราบก่อนว่าตอนนี้ Progress ที่ดูจากอัปเดตล่าสุดของทีม ตัว Demo Site ที่เขียนจาก Wireframe ที่ทางมียาฮาระซังแอฟฟริมาใกล้เสร็จแล้ว ถ้าหากเปลี่ยนแปลงฟังก์ชันหรือฟีเจอร์ หรือตัวข้อมูลที่ต้องการเก็บในขั้นตอนนี้อาจจะต้องรื้อเขียนใหม่หะคะ ก็เกรงจะไม่ทันวัน Launch ที่กำหนดไว้นะคะ"

[เอ๊ะ จริงเหอะคะ]

"ใช่คะ และจริงๆ เราไม่ค่อยแนะนำให้อัปชันตอนการอัปโหลดมากมายลงในหน้าสมัครขอทำประกันนะคะ เพราะว่าเป็นทางออนไลน์ อาจจะทำให้ Bounce rate* สูงขึ้นเพราะลูกค้าที่ไม่มีสมุดวัคซีนอยู่กับตัวอาจจะกดปิดไม่สมัครไปเลยก็ได้ ทางเราแนะนำว่าใน First Point Contact ควรทำให้ยุ่งยากน้อยที่สุดคะ"

[แต่ว่า...]

"จริงๆ ถ้าอยากให้อัปชันตอนแรก ขออนุญาตแนะนำเป็นฟีเจอร์เสริมหลังจากเปิดตัวเว็บไซต์แล้วดีกว่าไหมคะ แบบนี้เราจะได้ดู Result ในช่วงแรกด้วยว่าออกมาเป็นยังไงบ้าง เพราะถ้าเปลี่ยนแปลงตอนนี้ก็กลัวว่าค่าใช้จ่ายจะบานปลายแล้วจะทำให้ตารางช้าลงไปอีกคะ"

[งั้นเหอะคะ งั้นเดี๋ยวจะลองไปคุยกับนายดุอีกทีหะคะ ขอขอบคุณคุณกิงมากคะ]

"ไม่เป็นไรเลยคะ ถ้าสงสัยอะไรอีกโทรมาถามได้ทุกเมื่อเลยนะคะ :) ฉันยิ้มหวานให้ทั้งที่ลูกค้ามองไม่เห็น จากนั้นจึงหันไปหาหุ่นน้องที่ยืนกรวนกรวยอยู่ข้างโต๊ะพร้อมกับยื่นแฟ้มงานในมือให้ "เอ้า พี่เขียนคอมเมนต์ไว้ให้เรียบร้อยแล้ว"

* หมายถึงอัตราการตีกลับ หรืออัตราส่วนของการกดออกจากเว็บไซต์หลังจากผู้ใช้เปิดเข้าไปดูแค่หน้าเพจเดียวและไม่ได้มี Interaction ใดๆ ในหน้าเว็บนั้นเลย อธิบายง่าย ๆ คือผู้ใช้กดเข้าหน้าเว็บไซต์แล้วก็กดออกเลย ไม่ได้คลิกไปดูหน้าต่อไปหรือกดสมัครปุ่มใดๆ ในหน้านั้น

"เอ๊ะ?! จริงหรอคะ"

"อ้ออ้อ แก่ตามทีที่ไต่ไว้ก็น่าจะโอเค ขายงานครั้งแรกสู้ๆ ละ"

"ขะ...ขอบคุณมากค่ะพี่กิ้ง!!! ถ้าไม่ได้พี่กิ้งนี่หนูแย่เลย ฮือออออ พี่เป็นไอ돌ของหนูนะคะ"

"ไม่เป็นไรจ๊ะ อ้อ พี่ฝากเอากาแฟไปให้พี่นายทีมคอนเทนต์หน่อยสิ" จัณห์บิโอมอเมริกาในอีกแก้วออกมาจากถังกะดาษก่อนจะเขียนไต่ใส่โพสต์ติดแปะไว้ว่า 'ขอไต่เดียวคอนเทนต์ของ DeCOMS ภายในวันนี้จะ' และรุ่นน้องสาวก็รีบไปด้วยท่าทางกระตือรือร้น

"ได้เลยค่ะ!! วางใจได้เลยค่ะ!!"

เมื่อสี่ปีที่แล้วตอนเข้าทำงานใหม่ๆ จัณห์เองก็ไฮเปอร์จัดแบบนี้เหมือนกันหรือเปล่านั้น

จันยิ้มพลางมองตามหลังร่างเล็กที่วิ่งกระโดดเหยงแฮงยังจนกว่าลัวว่ากาแฟจะหกจากไป ก่อนจะหมุนแก้อีกกลับมาที่โต๊ะทำงานของตัวเอง แล้วก็ต้องสะดุ้งเอือกจนสุดตัว เมื่ออยู่ดีๆ มีใครบางคนยื่นหน้าเข้ามากระซิบที่ข้างหูและทำให้หัวใจฉันทะปอนออกมาข้างนอก

"やゝ〜 今日も朝から忙しいよ。 (ยะโฮ~ วันนี้ก็ยุ่งแต่เช้าเหมือนเดิมเลยนะ)"

ไม่ต้องหันไปมองก็รู้ว่าใคร เพราะมีแค่คนเดียวเท่านั้นแหละที่จะกล้าเข้ามากระซิบข้างหูฉันแบบนี้

จันหยักยิ้มบางที่มุมปาก พลางหันไปมองใบหน้าหล่อเหลาเด่นสะดุดตาของคนตัวสูงที่โน้มตัวลงมาวางมือทาบกับโต๊ะจันจนระดับสายตาของเราเท่ากันพอดี ก่อนจะตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย

"ยุ่งมากเลยละคะ ปีนี้กิ้งคาดหวังโบนัสนะคะ"

"สำหรับเธอได้ทุกอย่างอยู่แล้วละ ว่าแต่ 'ไฉน' ที่ผมขอไว้ได้หรือยัง"

"เตรียมไว้ให้แล้วค่ะ อยู่ในคอมฯ นี่แล้ว เปิดขึ้นสไลด์ในห้องประชุมได้เลย"

"จันเหวอ ขอบใจมาก อ้อ แล้วก็อย่าลืม 'ไฉน' ด้วย..."

"เรียบร้อยแล้วค่ะ" จันยื่นเอกสารที่เตรียมไว้ตั้งแต่เมื่อคืนให้เขา ก่อนจะหยิบ

แก้วกาแฟอเมริกาโนในถาดกระดาษอีกแก้วให้โดยที่เขายังไม่ทันได้เอ่ยปาก
"กาแฟก็มาแล้วเหมือนกันค่ะ"

"หืมมม รู้ใจกันซะจริง ๆ สมแล้วที่เป็น AE* มือหนึ่งของผม"

"ค่ะ อย่าลืมนะคะ"

"ฮ่า ๆ ๆ ะ ได้เวลาประชุมพอดีเลย"

"อย่าเบี่ยงประเด็นสิคะฮาไชเบะซัง"

"ไว้ค่อยคุยกันหลังประชุมเสร็จแล้วกันเนอะคนสวย :P"

ฮาไชเบะ ซินเซ...

"ถ้าหากดูจากกราฟตรงนี้ จะเห็นได้ว่ายอดขายของบริษัททั้งออฟไลน์
และออนไลน์เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดในช่วงไตรมาสที่ผ่านมา ทำให้สามารถ
ยืนยันได้ว่าแคมเปญที่ทางเราสร้างขึ้นนั้นได้ผลดีแน่นอนว่าลูกค้าก็พอใจมาก
เพราะงานทางบริษัทจึงตัดสินใจที่จะต่อสัญญากับเราอีกสองปี..."

เขาคือ Sales Director ของ ViperX Advertising หรือที่พวกเรา
เหล่า AE สาว (แอบ) เรียกกันว่า 'ปีศาจรูปร่างของแผนกเซลล์'

และถึงแม้รูปร่างหน้าตาหล่อเหลาจนน่าโมโหนั้นจะดูเหมือนไฮสตรีนเบอร์หนึ่ง
ในคลับดั่งย่านคาบูกิจามากแค่ไหน เขาก็ยังเป็นเซลล์ระดับพระกาฬที่ปิดดีลใหญ่
และทำยอดขายสูงสุดในบริษัทติดต่อกันเป็นประวัติการณ์ ถึงขนาดบริษัท
สาขาในต่างประเทศแย่งกันแทบเป็นแทบตายเลยทีเดียว

"...พร้อมกับเพิ่มงบสำหรับแคมเปญใหม่ล่าสุดที่ทางทีมแพลนนิ่ง
เสนอไอเดียมาด้วยครับ ท่านประธานบอกว่าให้ดำเนินการได้เลย ท่าน
อยากจะเปิดตัวแคมเปญก่อนคู่แข่งจะปล่อยสินค้าตัวใหม่ออกมา และสำหรับ
บัดเจ็ตใหม่ก็ราวๆ XX ล้านบาท..."

ด้วยรอยยิ้มพิฆาตและแววตาคมปลาทูที่เหมือนจะสะกดคนถูกมอง
ให้ตกอยู่ในภวังค์ได้ง่ายๆ ชนิดที่เรียกว่าขายอะไรไปลูกค้าก็ซื้อหมด
เหมือนโดนสะกดจิต รู้ตัวอีกทีคือเซ็นใบเสนอราคาพร้อมประทับตราบริษัทไป

* AE หมายถึงตำแหน่ง Account Executive ผู้ประสานงานระหว่างลูกค้ากับองค์กร ที่มีหน้าที่หลักคือ
การดูแลลูกค้า แก้ปัญหาเฉพาะหน้า ประสานงานระหว่างทีมงานทั้งหมดเช่น ทีมเซลล์ ทีมมาร์เก็ตติ้ง
ทีมครีเอทีฟ และอื่นๆ

เรียบร้อยแล้ว

"หยุดยอเลย ไปหวานเสน่หื้อทำไหนด่านประธานถึงเปย์ขนาดนี้ได้เนี่ย"

"ความลับทางการค้านะครับ" ฮาโซเบะซึ่งหยักยิ้มมุมปากก่อนจะหันมาพยักหน้าให้ฉัน ซึ่งเอื้อมมือไปกดเปลี่ยนสไลด์ตามที่เขาสั่งไว้ล่วงหน้าทันที "ต่อไปเป็นรายงานสรุปยอด Revenue ของแผนกเซลล์ หลังหัก External Cost กับ Fixed Cost และ FTE Cost แล้ว ในไตรมาสแรกเราทำยอดได้เกิน KPI* ที่ตั้งไว้มากถึง 45%..."

เพราะไม่ว่าจะเป็นลูกค้าแบบไหน ก็หนีไม่พ้นเงื้อมมือเขากันทั้งนั้น

...

...

...

"ฮาโซเบะซังงะ เมื่อวันก่อนเห็นเดินอยู่กับสาวสวยอยู่แถวทองหล่อ นะคะ แอบไปเดตมาไ้ม้ยะคะ!?"

"เอ? อะไรกัน ผมโสดนะครับ จำผิดคนรีเปลา่ ไม่ได้ไปกับสาวที่ไหนนะ"

"โสดจริงหรอ ไม่เชื่อหรอกกกก ระดับนั้นะ~"

แต่การเฟลิร์ทเล่นกับลูกน้องในแผนกตัวเองนี่ขอทีเถอะ ช่วยเลิกสักที

ฉันถึงกับต้องกลอกตาเป็นเลขแปดร้อยรอบเมื่อได้เร็กเตอร์จอมปีศาจไม่ยอมกลับห้องตัวเองไปทำงานทำการ แต่กลับมายืนเฝ้าที่อยู่ที่โต๊ะทำงานของทีม AE อยู่แบบนี้...

"จริงๆ นะ ไม่ได้โกหก"

"อย่างฮาโซเบะซังคงมีสาวๆ สวยๆ รุมจีบจนเลือกไม่หวาดไม่ไหว อยู่แล้ว"

"แต่ถ้าเป็นคุณโซมาจิบะล่ะก็ ผมยอมสละโสดทันทีเลยนะ"

"ว้ายยยย อย่าพูดเล่นอย่างนี้สิคะ เดียวโซคิดจริงนะ คิกๆ"

"ฮ่าๆๆๆ" คนตัวสูงหัวเราะเสียงใส ก่อนจะส่งยิ้มหวานแบบที่ต่อให้รู้ทั้งรู้ว่าเขาหลอก รู้ว่าทุกคำหวานที่พูดออกมาเป็นแค่คำโกหก แต่สุดท้ายคนฟังก็ยัง

* KPI ย่อมาจาก Key Performance Indicator คือดัชนีชี้วัดความสำเร็จ เป็นตัววัดผลความสำเร็จในการทำงานของตัวบุคคลหรือหน่วยงาน

เต็มใจให้หลอกอยู่ดี "ฉันผมไปแล้วดีกว่า เดี่ยววาคิสึกซึ้งจะดีให้ เอาไว้จะแวะมาเยี่ยมใหม่ ตั้งใจทำงานนะทุกคน"

"อยู่แล้วค่าาา~"

ฉันเงยหน้าขึ้นจากจอคอมพิวเตอร์ตรงหน้าตอนที่ได้ยินว่าเขากำลังขอตัวกลับไปหาวาคิสึกซึ้งชื่อไอศูดยี่ห้อของ ViperX พอดี และนายปีศาจที่รู้ว่าตัวเองมีเสน่ห์แค่ไหนก็กำลังส่งยิ้มพริ้มพรายรวมทั้งแววตาเป็นประกายวิบวับให้กับสาว ๆ ที่พากันมองตามด้วยดวงตาเป็นรูปหัวใจ...

ก่อนจะสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อนัยน์ตาสีน้ำตาลที่มีเสน่ห์ร้ายกาจคู่นั้นหันมาสบตาเข้ากับฉันพอดี...

เขาส่งยิ้มบาง ๆ ที่มุมปากให้ฉัน เป็นรอยยิ้มที่ดูลึกกลับจนอ่านไม่ออกว่าคิดอะไรอยู่ ก่อนจะหันหลังเดินจากไป ทิ้งไว้เพียงเสียงถอนหายใจด้วยความชื่นชมของสาว ๆ

...และกลิ่นน้ำหอม Tom Ford Tuscan Leather ที่หอมเย้ายวนใจชวนให้หลงใหลมัวเมาจนแทบเสียดสีไม่ต่างอะไรกับยาเสพติดเท่านั้น

19.29 น.

"เหนื่อยหน่อยนะแก เจอกองทัพลูกค้ำแต่เช้าเลย"

"ชินแล้วมัยของแบบนี้" ฉันหัวเราะพลางเิกดูอีเมลเพื่อสกรีนหาเมลที่ดูวนที่สุดก่อน และยัยเค็กก็ทำตัวสั่นเหมือนหวาดกลัวใส่

"อย่าใช้คำว่าชินกับฉัน ทำมาสัปดาห์แล้วยังไม่ชิน แค่ไม่เก็บไปฝันร้ายแล้วเท่านั้นเอง"

"อ้อ นั่นสินะ ช่วงแรกๆ แกถึงกับต้องปิดมือถือแล้วหนีไปนั่งร้องไห้ในห้องเก็บของเลยนี่นา บางทีก็โทรมาร้องให้ตอนตีสองตีสามเพราะฝันร้ายจนสะดุ้งตื่น"

"ก็ใช่นะสิ จนถึงตอนนี้ก็ยังสงสัยอยู่เลยว่าทำไมตัวเองถึงเลือกมาทำตำแหน่งนี้ นรกชัดๆ"

ฉันหัวเราะกับความเวอร์ซของยัยเค็กก่อนจะนั่งฟังมันบ่นต่อไปเรื่อยๆ โดยที่มือก็ยังไม่หยุดคลิกหยุดพิมพ์ เพราะถ้าหยุดเมื่อไหร่อาจได้ลงนรกขุมต่อไป

ด้วยความโกรธของคุณลูกค้าที่ต้องรอคำตอบนานเกินสิบนาทีล่ะ

"ว่าแต่เนี่ย! หยุดทำงานได้แล้ว ได้เวลาเลิกงานแล้วเนี่ย!"

"อ๊ะ! ทุ้มครึ่งแล้วเหรออ" ฉันหยุดมือที่ร่วพิมพ์งานก่อนจะหันมองนาฬิกา และยัยเด็กซึ่งไม่รู้ว่่าเก็บของเข้ากระเป๋าพร้อมแต่งจากออฟฟิศตลอดเวลา ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ลูกพรวดขึ้นยืนทันที

"ก็ใช่นะสิ ไปกันได้แล้ว! ก่อนพวกนายๆ ญี่ปุ่นทั้งหลายจะเดินออกมาสั่งให้ทำโอที"

"แล้วงานเสร็จหมดรึยังล่ะ"

"ที่ยังไม่เสร็จก็ให้เป็นเรื่องของพรุ่งนี้สิ"

"ขอโทษตัวเองในอนาคตหนึ่งที่เดี๋ยวนี๊ ปฏิบัติ"

"ขอโทษค่าาาา"

"พี่กั้งงงง พี่ไค้กกก วันนี้มันดึที่ไหนหรือเปล่าคะ ไปดริงก์กันไหม มีเลดี้ไนท์ที่ร้าน Topsy Fairy แหละ" รุ่นน้องในที่สามคนเดินเข้ามาหาฉัน กับยัยเด็กพร้อมกับเอ่ยคำชวนด้วยท่าทางตื่นเต้น แน่นอนว่ายัยเด็กไม่มีทางปฏิเสธปาร์ตี้อยู่แล้วจึงตอบกลับไปที่ไหนโดยไม่ต้องคิด

"พี่ว่าง ยัยกั้งว่าไง ว่างอยู่แล้วใช่้ม้ย ไม่ได้ดื่มด้วยกันมานานแล้วนะ"

ฉันเหลือบมองหน้าจอไอโฟนที่ส่วว่่าวขึ้นมารูบหนึ่งตอนที่มีข้อความเข้าก่อนจะหันกลับไปส่งยิ้มให้สี่สาวที่ยืนมองมาด้วยแววตามีความหวัง

"ซอร์รี่ วันนี้มันดึแล้วอะ พวกแกไปกันเลย"

"หาาา นัดอะไรตอนคืนวันพุธ นัดกับใคร ที่ไหน ยังไง"

"อืม นิดหน่อยนะ"

"ตอบคำถามแบบนี้ นิดกับแฟนแน่นอนเลยยยย"

"หาาาา อีกั้ง ไหนแกบอกว่าไม่มีแฟนไง ทฤษฎีเหรออ"

"แห่มพี่ไค้กก ทั้งสวย ทั้งเก่ง ทั้งเพอร์เฟ็กต์แถมงานเร่ดอย่างพี่กั้งมีเหรออ จะโสด ผู้ชายแย่งกันเข้ามาจีบไม่เว้นแต่ละวันมากกว่า"

"จริงด้วยๆ นี่ถ้าหนูเป็นผู้ชายก็จะจีบเองแล้วเนี่ย"

"ตกลงนัดกับใคร ผู้ใช่้ม้ย ตอบ!"

"อืม..." ฉันทำที่เป็นนิ่งคิด พลังหยาบลิปสติก Bobbi Brown Crushed Lip

สี่ Ruby มาทักฮัฟก่อนจะหันไปตอบด้วยรอยยิ้มมุมปาก "ความลับนะ"

"โหยยยยย อะไรอะ ชิงก"

"อย่าไปสนใจคนนี่ดกับผู้เลย พวกเราไปดื่มกันดีกว่าาา กรี้ดดดด"

"ไปยังไงกันดี จะนั่งรถไฟไปหรือเรียกแกรีบดี"

"แกรีบเลยดีกว่า จันเดียวเรียกเลย"

ฉันเดินออกจากออฟฟิศไปพร้อมสาว ๆ ที่กำลังตื่นเต้นกับการไปดริงก์ในออฟฟิศยังเหลือบางแผนกที่ต้องทำโอที จริงๆ ปกติพวกเราเหล่า AE ก็ไม่เคยได้กลับตรงเวลาเลิกงานหรอก อย่างวันนี้ถือว่าเร็วแล้ว ไม่งั้นชั้นต่ำกว่าจะได้ปิดคอมฯ ก็สองสามทุ่มโน่น

ก็เคยบ่นกับพี่ตัมหัวหน้าทีมเราอยู่นะว่าคนไม่พอ เพราะทีมเชลล์ (ที่นำโดยปีศาจฮาชิเบะ ชินเซ) ขยันหาลูกค้าใหม่กันเหลือเกิน แต่คนดูแลลูกค้ากลับมีเท่าเดิมแบบนี้ก็ไม่พ้นมีแต่ต้องทำโอทีกันไม่จบไม่สิ้นนะสิ

"อ๊ะ ได้รถแล้ว"

"ไม่เปลี่ยนใจจริงหรอยัยกิง ตอนนี้อยู่ที่นั่นนะ"

"อืมมม โทษที ถ้าเบียร์ตอนนี้มีหวังโดนงอนแน่"

"อะไรรรร หลุดออกมาแล้วจันได้ นิดผู้ชายจริงๆ สិនะ!"

ดิง!

"อ๊ะ ลิฟต์มาแล้ว ไม่รีบไปจะดีหรือ เดี่ยวพี่แกรีบรอนานนะ"

"ไม่ต้องมาเปลี่ยนเรื่องเลยยย!"

ฉันดันหลังพุกยัยเค้กทิ้งอแงไวววายเหมือนลืมนึกไปว่าตัวเองยังอยู่หน้าออฟฟิศเข้าไปในลิฟต์ก่อนจะก้าวตามเข้าไป แล้วก็ต้องชะงักมือที่กำลังจะกดปิดลิฟต์เล็กน้อยเมื่อเห็นว่าใครกำลังเดินออกมาจากออฟฟิศ

"ขอโทษครับ! รอด้วย"

"...อ๊ะ ฮาชิเบะซังนี่นา..." พุกยัยเค้กพึมพำกันขณะที่ฉันเปลี่ยนเป็นกบปุ่นเปิดลิฟต์ค้างไว้เพื่อรอเขา และทันทีที่เขาเดินเข้ามา กลิ่นน้ำหอมสุดเซ็กซี่เย้ายวนใจที่เคยรบกวนสมาธิฉันจนแทบทำงานไม่ได้ในช่วงแรกๆ ก็ทำให้ฉันรู้สึกมีขึ้นมานิดหน่อย

"可階ですか？ (ชั้นไหนดีคะ)"

"ชั้น P ครับ"

"ฮาไซเบะซางงะ แต่งหล่อจัดเต็มขนาดนี้มีนัดกับลูกค้าหรือนัดกับสาวคะเนี่ย~"

"อ๊ะ ฮ่าๆ ผมก็ไม่ได้แต่งอะไรเป็นพิเศษนา" คนถูกถามหัวเราะว่า ในบรรดานายญี่ปุ่นของ ViperX มีแค่เขาคนเดียวล่ำมั่งที่ลูกน้องกล้าคุยเล่นด้วยโดยไม่เสียงดังแบบนี้ละ...ถ้าหากเป็นอาคิซึกิซัง ชีอิโอะเลียดเย็น หรือคาเมอิซัง คิริเอทึฟได้เรียกเตอร์จอมโหดละก็ไม่มีใครกล้าหือ (ยกเว้นแฟนสาวของพวกเขาละ...)

"สาวๆ ต่างหาก วันนี้จะออกไปเที่ยวกันใช่มั้ยเนี่ย"

"ใช่ค่าา เลดีไนท์ที่บาร์แถวทองหล่อนะคะ"

"โห เลดีไนท์หือหือ เสียตายจัง อุดไปแจมด้วยเลย"

"อ้ายย ย ถ้าฮาไซเบะซังจะมาด้วยละก็ไม่ต้องเลดีไนท์แล้วก็ได้ค่า"

"อืม...ไปดื่มมัยน้ำ..." ฮาไซเบะซังยิ้มก่อนจะเหลือบตามองฉันที่ยืนมองเงิบๆ ไม่ได้เข้าร่วมแจมในวงสนทนาด้วย "คุณก็ไปกับด้วยหรือเปล่า"

"ไม่คะ ยัยกึ่งมันทฤษฎี มันมีนัดกับหนุ่ม"

"ว้า มีนัดแล้วหรอเนี่ย แะเลยนะครับ"

"พวกเราเชียร์ให้มันแทนคิยูอยู่คะเนี่ย ฮาไซเบะซังช่วยกันโน้มน้าวเร็ว"

"ยัยบ้านี่ อย่าพูดอะไรแบบนี้ให้นายฟังสิ" ฉันหันไปจิกตาใส่ยัยเด็กที่เล่นไม่รู้จักเวลา แต่ฮาไซเบะซังกลับเพียงแต่หัวเราะก่อนจะหันมองเลขาบอกชั้นที่มาถึงชั้น P พอดี

"น่าเสียตายที่คราวนี้ผมคงต้องขอตัว แต่ไว้วันหลังจะไปร่วมแจมด้วยนะครับ :)"

"ค่าาา~"

"คุณก็ขอลิขิตกับนัดเดี๋ยวนะครับ"

จบคำนั้นลิปก็จอด และเขาก็เดินออกไปยังลานจอดรถของผู้บริหารด้วยท่าทางลึลล โดยไม่คิดจะปิดบังอะไรที่บอกให้รู้ว่ "คืนนี้เขากำลังจะไปเจอกับผู้หญิง" เลยลิกินิด

"มีเดตอีกแน่เลย ไม่ได้ใส่สูทมา แถมปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตออกแบบนั้น"

จงใจชั่วช้าๆ ไม่ได้ไปหาลูกค้าชั่ว"

"นั่นสิ กลิ่นน้ำหอมก็เสกซี้ชะเหลือเกิน ถ้าฉันเป็นคู่เด็ดเขามีหวังจับกินตั้งแต่เจอหน้ากันแน่ๆ"

"พี่เคັกกกกก พูดอะไรจะเป็นสาวเป็นนาง"

"ผู้หญิงยุคใหม่ต้องเป็นฝ่ายรุกเองนะจ๊ะ ไซ้มัยยัก"

"หืม นั่นสินะ" ฉันตอบแบบขอไปทีก่อนจะหันไปบอกลาทุกคนเมื่อลิฟต์ลงมาถึงชั้นที่ฉันต้องลง "ถึงชั้นของฉันแล้ว ไปก่อนนะ ดิฉันให้สุนัขอย่าเมามากเกินไปละ"

"ถ้าเปลี่ยนใจก็ตามไปเจอกันที่ร้านได้นะยะ"

"ไม่เปลี่ยนหรอกน่า"

"เฮอะ หมั่นไส้ซะมิด หล่อขนาดไหนกันเชียวถึงสำคัญกว่าเพื่อน" ยัยเคັกบ่นไล่หลังมาตอนที่ประตูลิฟต์กำลังปิด และฉันก็เพียงแต่หัวเราะแผ่วเบาในลำคอ พลังหยิบกัญแจรตออกมาปลดล็อกรถโดยไม่ได้หันกลับไปมองเท่านั้น

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6557->